

La llegenda dels imprescindibles invisibles

En un poble qualsevol, la gent explicava moltes llegendes: dracs, princeses, cavallers... Però n'hi havia una que mai sortia als llibres: la dels treballadors públics que sostenien el poble sense que ningú els escrivís cap rondalla.

Cada dia, mentre els caps del municipi pujaven als seus despatxos amb vistes i nòmines èpiques, els funcionaris i funcionàries —els de taulell, els de gestió interna, les brigades que arreglaven carrers, els que feien màgia amb expedients impossibles— mantenien el poble dret amb quatre grapadores, tres ordinadors que feien sorolls estranys i molta dignitat.

Quan va arribar una crisi que recordava massa aquella pandèmia que ho va capgirar tot, els caps van fer reunions solemnes i discursos inspiradors. Però qui va sostenir realment el poble van ser els de sempre: els invisibles. Els que no surten a les fotos, però sí a les solucions.

Quan tot va passar, els caps van enviar un comunicat parlant de “resiliència institucional”. Els treballadors, en canvi, van enviar-se una mirada còmplice que deia:

—Resiliència? Nosaltres en diem fer la feina.

I així, un any més, el poble va celebrar Sant Jordi. Uns regalaven roses. Altres regalaven discursos. I els imprescindibles invisibles... continuaven regalant serveis públics.

Sense dracs. Sense cavallers. Sense reconeixement. Però amb un humor que ni la burocràcia pot derrotar.